

lyses det, at det drejer sig om ikke mindre end 4 Mill. Kr., som man havde paaregnet som Statskassens Bidrag for indeværende Finansaar, 1922—23, og for næste Finansaar, 1923—24, og da Statens og Kommunernes Udgifter efter Loven skal være lige store, bliver det altsaa i alt et Beløb af 8 Mill. Kr., som man mener, man kan spare ved Gennemførelsen af Invalidforsikringsloven. Nu er det jo muligt, at denne Besparelse kan skyldes dette, at Invalidforsikringsretten ikke kan naa at blive færdig med Behandlingen af de indkomne Begæringer saa betids, at Betalingerne kommer til Udgift for indeværende og næste Aar. Men jeg gaar ud fra, jeg anser det for givet, at naar en Ansøgning er indgivet og Retten tilkender den paagældende Erstatning, saa maa han have Erstatningen fra den Dag, Ansøgningen er indgivet, og skal ikke lide under, at Retten har saa stort et Arbejde, at Behandlingen bliver forsinket, hvis man ellers skønner, at han er berettiget til Erstatning. Og saa tror jeg, at det bliver en større Udgift, end Ministeren med Tilslutning af Forsikringsfonden her opstiller. Skulde det vise sig, at de 4 Mill. Kr. eller rettere de 8 Mill. Kr. — 4 Mill. fra Staten og 4 Mill. fra Kommunerne i de to Finansaar — kan spares, skulde det vise sig ad Aare, at Statens og Kommunernes Tilskud bliver væsentlig ringere, end man havde tænkt sig ved Lovens Vedtagelse, gaar jeg ud fra, at man fra Ministeriets Side vil tænke paa at foretage en Revision af Loven, saaledes at Sygekassernes Tilskud bliver noget mindre. Jeg indrømmer, det kan ikke ske i det kommende Aar, det kan ikke ske, før Loven fuldt ud er traadt i Kraft og alle Begæringerne er behandlet. Men viser det sig saa, at Statens Tilskud og ligeledes Kommunernes Tilskud bliver væsentlig mindre end paaregnet, synes jeg, det vil være rimeligt, at Sygekasserne bliver frigjort for nogle af de ret væsentlige Byrder, Loven har lagt paa dem. Vi har tiltraadt dette Ændringsforslag, men med Forbehold. Vi har jo ikke været i Stand til at vurdere, om det virkelig er muligt at indføre denne Besparelse, og den eneste Trøst, vi har, er den, at det i hvert Fald ikke betyder en Forringelse af Loven eller en Forringelse af Kaarene for dem, der skal have Understøttelse, og saa er det jo muligt, at Ministeren faar Ret i, at man i de to Aar kan spare det Beløb.

Røde: Naar vi har tiltraadt Ændringsforslaget om Nedsættelse af det Beløb, der var opført til Invalidrente, er det i Hen-

hold til den Skrivelse, som Ministeriet har oversendt fra Invalidforsikringsfonden, og som findes under Bilag 151. Det fremgaar deraf, at Fonden mener, at Beløbet er overflødig for det kommende Finansaar, ligesom det menes at have været det for indeværende Finansaar. Med Hensyn til det Spørgsmaal, som den ærede foregaaende Taler rejste, maa vi efter de Oplysninger, der er forelagt hidtil, mene, at de Beregninger, der i sin Tid har ledsaget Invalidrente-Lovforslaget, er rigtige, og at de Beløb, der er tænkt som Bidrag fra Stat og fra Kommuner, ogsaa vil blive de virkelige, naar Invalidrenteloven er i fuld Virksomhed, og at det altsaa kun er Overgangstidens særlige Forhold, som medfører, at Staten for nærværende Tid ikke har fornødent at lægge disse Penge i Fonden. I øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han fremsatte. Der er for Øjeblikket i Sygekasserne en Opfattelse af, at de Præmier, som betales af dem til Invalidfonden, er uforholdsmæssig store. Naar man ser paa Forholdene for Øjeblikket, synes man, at man betaler betydelig mere ind, end der kommer til vedkommende Kreds igen gennem Invalidrenter. Men alt dette maa, hvis Ministerens Fremstilling her holder Stik, antages at rette sig, naar Invalidrenten er i fuld Virksomhed.

Der er paa Side 611—14 en hel Række Ændringsforslag, som alle sammen vedrører Foreninger med sociale eller andre samfundsnyttige Formaal, til hvilke Bevillingen foreslaas nedsat. Jeg kan kun sige, at jeg med stor Beklagelse har set, at Ministeren har foreslaaet disse Nedsættelser. De betyder ikke tilsammen mere, end der kan tilvejebringes nedskaaret ved Nedsættelse af overflødige Kontorudgifter og saadant noget andetsteds. De betyder for Staten overmaade lidt, men de betyder for de vedkommende Foreninger overmaade meget, og Nedsættelsen vil for alle disse Foreninger betyde Indskrænkning i et Arbejde, som Samfundet har vurderet højt tidligere. Naar vi overhovedet er gaaet med til en Række af disse Nedsættelser, som hele Udvalget er samledes om, er det kun, fordi vi kun derigennem har haft Mulighed for at begrænse de Nedsættelser, som den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet. Jeg vil gerne sige, at jeg kun meget nødig gaar med til at nedsætte de Beløb, der gives til Skytteforeningernes Gymnastikafdelinger og til Dansk Idrætsforbund. Men Underændringsforslagene gaar ud paa at begrænse disse Nedsættelser, og derfor har vi